

den give Anledning til de urimeligste Stridigheder og Retstrætter — men § 1 indeholder en for vor Retstilstand aldeles ny Lovbestemmelse. Hidtil har en thinglæst Dom eller et thinglæst Forlig været det sikreste Middel til at opnaae Betaling i et Fallitbo, og det har ikke været nogen særegen Bestemmelse, den er kun en ligefrem Consequens af den danske Lovgivnings Regler lige fra Christian den Femtes Tid om Virkningen af thinglæste Domme. Nu vil dette Forslag aldeles affkaffe den Afgang, som thinglæste Domme eller Forlig give Creditor til at blive betalt i Boet. Jeg troer, at en saa brat Overffjæren af den rettlige Udvikling er uhenftigtsmæssig. Jeg troer heller ikke, at der har sundet saadanne Misbrug af thinglæste Domme og Forlig Sted, at man deraf er berettiget til aldeles at udslutte Virkningen af denne Forholdsregel, ikke heller troer jeg, at man ved at udslutte Virkningen af Thinglæsninger paa Domme og Forlig vil undgaae Omgaaen af Fallitlovgivningen eller vil affkjære den Fallende fra at begunstige den enkelte Creditor. Det er egentlig derfor, at man har villet bestemme, at thinglæste Domme og Forlig ikke længere skulle have Fortrinsret i Fallitboer, fordi den og den Fallent, Dagen før han gik fallit eller 8 Dage før har indgaaet et Forlig eller ladet sig overgaae en Dom for at sikke Forligs- eller Doms-Øhænderen Betaling. Det er derfor, at man nu uden Videre udslutter denne tidligere almindelige og hundrede Aar gamle Retbestemmelse om thinglæste Domes og Forligs Gyldighed. For en Deel Aar siden anvendte vor Lovgiver, det danske Cancellies Lovskriver, Geheimeraad Drsted, en lignende Krig imod en anden Art Retssikkerheder; det var nemlig mod Sikkerhederne mod Pant i Løsøre. Denne Sikkerhed var tidligere ligesaa fortrinlig som Sikkerhed i faste Eiendomme; den gik foran alle andre Fordringer, men den blev derefter i 1819 degraderet til at staae bagefter Tjenestefolks Løn o. s. v., nemlig de saakaldte privilegerede Fordringer, og endelig, i 1841, kom man derhen, at man sagde, at Thinglæsning af Underpant i Løsøre skal være skeet 6 Uger før Fallitementet for at have Gyldighed. Det var

egentlig først fra den Tid af, at Thinglæsning af Forlig og Domme fandt sin praktiske Anvendelse; men jeg troer, at, hvis man endelig skal afvige fra de gjældende Retregler, om at thinglæste Domme og Forlig sikke fremfor alt Andet, saa vil det være nok at standse ved det Samme, som man standse ved, da man bekrigede Underpant i Løsøre, nemlig ved at sige, at den Dom eller det Forlig, der ikke er thinglæst 6 Uger før Falliten, skal ikke kunne erexveres i noget Fallitbo. Det er ialtsald et Forslag, som jeg troer trænger til nærmere Behandling. Jeg har sagt, at jeg holder mig overbevist om, at man ikke ved at betage Thinglæsningen af Domme og Forlig dens Betydning standser Glustoner og Forurettelser. Jeg veed det af Erfaring. Jeg har seet, hvorledes i 1857 en Creditor paa een Dag incamererede en Gæstevets sag, opnaaede Dom, erholdt Udskrift af Dømmen og fik Dømmen forkyndt. Sagen var altsaa paabegyndt, udprocederet, paadømt og Dømmen forkyndt paa een og samme Dag, og det var ikke om Smaating, det gjaldt; thi det var om 34,000 Rd., og det var heller ikke, fordi det var en klar Gjæld; thi der var slet ingen Tilstaaelse for Gjælden. Da Dømmen var affagt, blev den efter 3 Solemærkers Forløb erexveret, og derefter opgav Debitor sit Bo og der var da ikke en Skilling til de øvrige Creditorer, som havde Fordringer paa 60,000 Rd. Jeg kan nævne flere Tilfælde af selsamme Beskaffenhed fra foregaaende Aar. Pointet ved disse Exempler ligger deri, at man har gjort Execution før Falliten, og det kan man naturligtvis gjøre, naar man tager dette Lovforslag, som det er bragt ind, og saa siger jeg, disse Exempler ere Kjendsgjerninger for, at dette Forslag, dets § 1, som berøver Thinglæsningen af Forlig og Domme deres gamle hundredeaarige Retsvirkning, ikke er istand til at sikke mod Omgaaen af Lovgivningen og Forurettelser gennem Debitor af de øvrige Creditorer til Fordeel for den enkelte Creditor. Man opnaaer aldrig Sikkerhed mod Forurettelser og Glustoner ved den Art Bestemmelser; dertil have vi vor Straffelovgivning for Fallenter; den er meget streng, og dersom den anvendtes, vilde vi ikke see saadanne Tilfælde